

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

8. Quibus casibus confessio non integra est valida.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

Quibus casibus confessio non integra est valida.

CAPVT VIII.

Quamuis debeat esse confessio, vniuersaliter loquendo, integra, aliqui tamen sunt casus, quibus confessio non integra est valida.

Primus est, cum quis, post sufficientem diligentiam factam, non recordatur alicuius, vel aliquorum peccatorum, & ob id non confiterur, illa talis confessio valida est, licet vere non sit integra. Dico tamen post diligentiam sufficientem, quia, qui non prius conatur peccata in memoriam reuocare, si oblitiscitur aliquorum, non est valida confessio, vt dicemus inferius: si tamen diligentia est præmissa est confessio, & consequens remissionem peccatorum, etiam quorum oblitus est. Quod si memoriæ postea occurrant, debet confiteri, vel eadem, vel alteri Sacerdori, vt liberetur, habenti tamen facultatem audiendi confessiones. Nec tenetur, si post Pascha in mentem occurrant, statim confiteri, sed potest in alium annum referre, sicut peccata post communionem commissa, vt tenet Syluester, verbo confessio. 1. §. 3.

Alius casus est, cum mors imminet: si enim infirmus non habet tempus confitendi omnia peccata, sed aliqua tantum, poterit absolui. Idem intelligendum est de eo, qui omnia peccata proferre non potest, vt mutus, qui nutu solum potest aliqua exprimere, non omnia: talis absoluendus est. Est autem hic notandum circa mortis articulum, quod vt penitus talis absoluaatur, sufficit motus, vel signum aliquod, quo peccatum aliquo modo manifestetur, vel se velle peccatorum absolutionem: non solum hoc, sed etiam si ante aduentum Confessoris petijt confessionem, illo autem adueniente iam perdidit sensum, tunc, si adstantes confirmant illum petisse confessionem, potest absolui. Ita tenet Sanct. Anton. in summ. de pecc. & Sacerdotale Romanum. Immo hoc expresse docent canones 26. quest. 6. can. 15. qui infirmitate, & can. agrotantes, de consecrat. d. 4. quicquid velit Sotus, qui id negat. 4. d. 18. quest. 2. art. 5.

Tertius casus est, quando pœnitens habet casus aliquos reseruatos superiori. Et quamuis in hoc multæ sententiæ sint Doctorum, dicam, quid probabilius tenendum. Casus, a quibus Confessarius inferior non potest absolueret, sunt in dupli-

ci disse-

ci differentia. Quidam referuati sunt ratione excommunicationis: quidam ratione ipsorum peccatorum, propter aliquam ipsorum grauitatem. Omnes conueniunt in hoc, quod cum poenitens habet aliquod peccatum referuatum cum excommunicatione, non potest ab ullo peccato absolui ab inferiore, nisi prius per superiorem ab excommunicatione liberetur.

Cum vero nulla excommunicatione est referuatum, tunc esse dico probabilius, quod vel poenitens adeat primo inferiorem, vel superiorem. Si primo inferiorem, debet omnia peccata confiteri, etiam referuata, & tunc ille inferior absolueret ab his, a quibus potest, & remittere ad superiorem, ut absolueretur a solis referuatis. Ita tenet Siluester, verbo confessio. 1. §. 20. & Soto, loco allegato, & alij. Et hoc non est dimidiare confessionem, quia facta est integra, sed potius absolutionem. Hoc dico fieri posse; tamen consilium est, prius intentare aliquam viam, puta, vel ut prius poenitens petat talē facultatē, a superiore, ut a quouis inferiore absolueretur, vel quod ipse inferior petat talē facultatē quae profecto superior debet dare, nisi id aliquando non expedire conuenienter iudicauerit. Quod si poenitens primo adeat superiorem, quis melius esset, ut omnia audiret superior, tamen si non vacat, potest tantum referuata audire, & absolueret ab his, & remittere ad inferiorem, ut a reliquis absolueretur: & talis videtur iam non integra, quamuis inferiori integrè debeat confiteri etiam referuata. Hoc tenet Soto loco allegato, Dur. 4. distinct. 17. quæst. 1. & Caietan. verbo absolutio. Hic autem aduertendum est, quod cum Episcopus, vel superior absoluit a sibi referuatis, datur gratia, qua omnia alia consequenter remittuntur. Similiter quando inferior absoluit ab ijs, a quibus potest, datur gratia, qua referuata remittuntur; sed non ob id eximitur obligatio confitendi, vel superiori referuata, vel inferiori omnia: sicut cum sola contritione datur gratia, qua peccata remittuntur; sed non ob id obligatio confessionis auferitur.

Quartus casus est, quando ex peccato aliquo, vel circumstantia manifestata in confessione, sequeretur vel poenitenti, vel Confessario, vel tertie personæ damnum graue, vel in vita vel in fama, vel in pecunia, vel aliquod damnum speciale: tunc enim alius est quærendus Confessarius, vel petenda facultas a superiore confitendi alteri: vel confiteri potest occulte, non manifestando quis sit. Quando vero nihil ex his fieri potest, confiteri debet alia peccata, tali peccato,

vel

vel tali circumstantia dissimulata, donec commode possit confiteri.

Ita tenet Nauarr. cap. 7. & Caietanus verbo confesso & Soto loco allegato, & communis sententia: quamvis aliqui velint, quod tunc est relinquenda confessio, sed probabilius reputamus quod dictum est. Exemplis declaramus. Si quis occidit fratrem Confessarij, & timet, si illi confiteatur, tale homicidium, quod statim conijciat, illud esse fratris sui, & probabiliter cognoscet, illum facturum vindictam, non teneat tale confiteri, sed dissimulare, cum non potest alteri confiteri, & instat necessitas confitendi. Rursus, commisit quis peccatum carnale, probabiliter cognoscit, quod ex illius confessione, Confessarius peccabit mortaliter, maxime si est fornicatio, quæ confitetur, quia nimirum Confessarius illam sollicitabit, debet dissimulare tale peccatum. Ita tenet etiam Silu. verbo confess. 1. §. 19.

Rursus, si cognosci Confessarium reuelatum peccatum aliquod, est etiam tacendum. Quando verò ex hoc non sequitur nisi sola infamia occulta tertiæ personæ, non autem mors, aut publica infamia, vel aliud graue malum, vel quis fornicaretur cum matre, si diceret talem circumstantiam, tunc mater diffamata esset apud Confessarium, crederem esse necessario confitendam cum Soto, Bonauen. 4. distinct. 2. & Gabriel distinct. 17. quæst. 1. concl. 3. & Siluestr. verbo confessat. 1. §. 28. quamvis Nauarr. capit. 7. oppositum teneat. Nobis tamen id non videtur; nam non est vera ratio infamiae in confessione sola, alias idem se diffamaret: cum tamen non pertinet tertia persona ad peccati poenitentis manifestationem, nullo modo est in confessione exprimenda nominatim. Illis modis, potest dici confessio non integra. Simpliciter tamen non dicitur dimidiata, sed integra, scilicet voluntate poenitentis, quia est paratus integram facere, nisi impedimentum occurreret.

Quintus casus est, cum sunt peccata venialia, vel mortalia alias confessi: nam quia ista non sunt de necessitate confessionis, potest aliquis aliquot peccata confiteri, alijs prætermittis.

D